

Diumenge XXII (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 16,21-27): En aquell temps, Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Llavors Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo dient: «Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà». Però Jesús es girà i digué a Pere: «Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes».

Aleshores Jesús digué als seus deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir amb els seus àngels en la glòria del seu Pare, i llavors pagarà a cadascú segons les seves obres. Us asseguro que alguns dels qui són aquí no moriran sense haver vist el Fill de l'home venint en el seu Regne».

«Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem Pere —figura senyera i gran testimoni i mestre de la fe— també com a home de carn i ossos, amb virtuts i febleses, com cadascú de nosaltres. Hem d'agrair als evangelistes que ens hagin presentat la personalitat dels primers seguidors de Jesús amb realisme. Pere, que fa una excel·lent confessió de fe —com veiem en l'Evangelí del Diumenge XXI— i mereix un gran elogi per part de Jesús i

la promesa de l'autoritat màxima dins de l'Església (cf. Mt 16,16-19), rep també del Mestre una severa amonestació, perquè en el camí de la fe encara li queda molt per aprendre: «Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes» (Mt 16,23).

Escoltar l'amonestació de Jesús a Pere és un bon motiu per a fer un examen de consciència sobre el nostre ésser cristià. ¿Som de debò fidels a l'ensenyament de Jesucrist, fins al punt de pensar realment com Déu, o més aviat ens emmotllem a la manera de pensar i als criteris d'aquest món? Al llarg de la història, els fills de l'Església hem caigut en la temptació de pensar segons el món, de recolzar-nos en les riqueses materials, de buscar amb afany el poder polític o el prestigi social; i de vegades ens mouen més els interessos mundans que no pas l'esperit de l'Evangeli. Davant d'aquests fets, se'ns torna a plantejar la pregunta: «¿Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida?» (Mt 16,26).

Després d'haver posat les coses en clar, Jesús ens ensenya què vol dir pensar com Déu: estimar, amb tot el que això comporta de renúncia en bé del proïsme. Per això, el seguiment del Crist passa per la creu. És un seguiment entranyable, perquè «amb la presència d'un amic i capità tan bo com Crist Jesús, que s'ha posat a l'avançada en els patiments, es pot sofrir tot: és ajut i encoratja; no falla mai, és un veritable amic» (Santa Teresa d'Àvila). I..., quan la creu és signe de l'amor sincer, aleshores es converteix en lluminosa i en signe de salvació.